

Προεόρτια του Αγίου Σπυρίδωνος στην Κουλούρα Ημαθίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 11 Δεκεμβρίου ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων](#) λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Αγίων Γεωργίου και Σπυρίδωνος στην Κουλούρα Ημαθίας, με την ευκαιρία της αυριανής εορτής του Αγίου Σπυρίδωνος, Επισκόπου Τριφυθούντος.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Καί ἤρξαντο ἀπό μιᾶς πάντες παραι-τεῖσθαι».

Μία ἀπό τίς πολύ γνωστές παρα-βο-λές τοῦ Κυρίου μας ἀκούσαμε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνω-σμα, τήν παραβολή τοῦ Μεγάλου Δείπνου, ὅπως ὀνομάζεται ἀπό τόν χαρακτηρισμό τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελι-στοῦ Λουκᾶ, ὁ ὁποῖος μᾶς τήν παραδίδει.

Δέν θά ἀναφερθοῦμε ὅμως στόν ἄνθρωπο πού ἐτοίμασε τό μεγάλο αὐτό δεῖπνο καί ἔστειλε προσκλή-σεις καί κάλεσε πολλούς γιά νά τό χαροῦν καί νά τό ἀπολαύσουν, οὔτε ἀκόμη σέ ἐκείνους τούς ὁποί-ους προσκάλεσε καί ἀνταποκρίθη-καν. Θά μιλήσουμε γιά αὐτούς, τούς πολλούς, οἱ ὁποῖοι ξαφνικά καί ἀπροσδόκητα ἄρχισαν νά ἐπι-στρέφουν τίς προσκλήσεις καί νά δηλώνουν ὅτι δέν θά παρευρε-θοῦν στό δεῖπνο.

«Καί ἤρξαντο ἀπό μιᾶς πάντες παραιτεῖσθαι», σημειώνει ὁ ἱερός εὐαγγελιστής.

Ποιός θά περίμενε, ἀλήθεια, νά ἀρνηθοῦν οἱ ἄνθρωποι μία τόσο τι-μητική πρόσκληση; Ποιός θά περί-μενε νά ἀπορρίψουν ἕνα πλούσιο δεῖπνο;

Καί δέν ἦταν ἕνας καί δύο αὐτοί πού τό ἔκαναν, ἦταν πολλοί, «ἤρ-ξαντο... πάντες» ἀκούσαμε, ἄρχι-σαν δηλαδή ὅλοι νά παραιτοῦνται. Γιατί ὅμως;

Ὁ Χριστός ἀναφέρει κάποιους ἀπό τούς λόγους πού τούς ἔκαναν νά παραιτηθοῦν, ἀλλά ἀκούοντάς τους καταλαβαίνουμε πώς ἐπρό-κει-το γιά δικαιολογίες πού δέν ἦταν τόσο σημαντικές, ὥστε νά τούς ἀναγκάσουν νά ἀρνηθοῦν τήν πρόσκληση.

Ήταν προφάσεις, για τις οποίες οι Πατέρες δίδουν διά-φο-ρες ἐρμηνείες.

Όμως τό ζητούμενο δέν εἶναι μόνο ποιές προφάσεις προέβαλαν οἱ προσκεκλημένοι, οὔτε ποιές ἦταν οἱ βαθύτερες αἰτίες πού τούς ὀδήγησαν σέ αὐτές καί δέν συμ-μετεῖχαν τελικά στό μεγάλο αὐτό δείπνο. Τό ζητούμενο εἶναι γενικό-τερα οἱ προφάσεις, αὐτές πού ἐπι-νο-οῦμε ὅλοι μας για νά ἀποφύ-γουμε τις προσκλήσεις πού μᾶς ἀπευ-θύνει ὁ Θεός.

Καί ὁ Θεός μᾶς ἀπευθύνει καθη-με-ρινά καί διαρκῶς προσκλήσεις για νά βρεθοῦμε κοντά του, για νά τόν ἀκολουθήσουμε, για νά ἐφαρ-μόσουμε στή ζωή μας τό θέλημά του. Μᾶς τις ἀπευθύνει μέσω τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἱερῶν της μυ-στη-ρίων. Μᾶς τις ἀπευθύνει μέσω τῶν ἀνθρώπων του καί τῶν συναν-θρώπων μας. Μᾶς τις ἀπευ-θύνει μέσα ἀπό τις συνθῆκες τῆς ζωῆς μας καί μᾶς καλεῖ νά τις δεχθοῦμε καί νά ἀνταποκριθοῦμε.

Πόσο συχνά ὅμως ἐμεῖς τις ἀρνούμεθα, τις ἀπορρίπτουμε καί προσπαθοῦμε νά ἐπινοήσουμε διά-φο-ρες προφάσεις για νά δικαιο-λογηθοῦμε στόν ἑαυτό μας καί στόν Θεό;

Πόσες φορές βρίσκουμε ποικίλες δικαιολογίες για νά μήν ἐκκλησια-σθοῦμε, για νά μήν προσέλθουμε στό μυστήριό τῆς ἱερᾶς Ἐξομολο-γήσεως καί τῆς θείας Εὐχαριστίας, για νά μήν προσφέρουμε μία μικρή ἔστω βοήθεια σέ κάποιον ἐνδεῆ ἀδελφό μας πού ἔχει ἀνάγκη, για νά μήν ζητήσουμε ἢ καί νά μήν δώσουμε συγχώρηση σέ κάποιον μέ τόν ὁποῖο ἔχουν διαταραχθεῖ οἱ σχέσεις μας;

Πόσες φορές χάνουμε μέ τις προ-φάσεις μας εὐκαιρίες πνευματικές, εὐκαιρίες σωτηρίας, ἀνάλογες μέ αὐτές πού ἔχασαν οἱ προσκε-κλη-μένοι τοῦ μεγάλου δείπνου; Καί τό σφάλμα μας εἶναι διπλό, γιατί ὅχι μόνο ἀρνούμεθα τήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ καί χάνουμε τήν εὐκαιρία πού μᾶς προσφέρει, ἀλλά μέ τις προ-φάσεις μας ἐξαπατοῦμε τόν ἑαυτό μας καί ἐπιχειροῦμε νά ἐξαπατήσουμε καί τόν Θεό.

Ἄν ἐξετάσουμε τόν ἑαυτό μας, ἂν ἐλέγξουμε τή ζωή μας εἶναι βέβαιο ὅτι ὅλοι θά βροῦμε περιπτώσεις πολλές, καθημερινές πού ἀπορρί-ψαμε μία πρόσκληση τοῦ Θεοῦ ἀπό ἀμέλεια, ἀπό ὀκνηρία, ἀπό ἐμμονή στό θέλημά μας, ἀπό λανθασμένη ἱεράρχηση τῶν προτεραιοτήτων τῆς ζωῆς μας.

Δέν θά πρέπει ὅμως νά ξεχνοῦμε ὅτι οὔτε οἱ προσκλήσεις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπεριόριστες ἀλλά οὔτε καί ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας. Ὅσοι προφασίσθησαν διάφορες ἀσχολίες, ὅπως ἀκούσαμε στήν παραβολή τοῦ με-γάλου δείπνου, ἔχασαν τήν εὐκαι-ρία νά συνδειπνήσουν μέ τόν οἰκο-δεσπότη, ἐνῶ κάποιοι πού δέν εἶχαν προσκληθεῖ ἐξ ἀρχῆς ἀπή-λαυ-σαν τήν τιμή καί τή χαρά τῆς συμμετοχῆς τους στό μέγα δεῖπνο.

Δέν θά πρέπει ἀκόμη νά ξεχνοῦμε ὅτι ἡ μεγαλύτερη πρόσκληση πού μᾶς ἀπευθύνει ὁ Χριστός εἶναι αὐτή τῆς συμμετοχῆς μας στή βασιλεία του, ἐκεῖ ὅπου εὐφραί-νονται οἱ ἅγιοι, ὅπως ὁ ἅγιος Σπυρίδων, τόν ὁποῖο ἐορτάζουμε αὔριο καί τιμᾷ ἡ ἐνορία σας, ὁ ὁποῖος ἀπολαμβάνει στόν οὐρανό τά ἀγαθά «ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν».

Καί πῶς ἔφθασε στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος Σπυρίδων; Ἐφθασε ἀξιοποιώντας τίς εὐκαιρίες καί τίς προσκλήσεις πού τοῦ ἀπηύθυνε ὁ Θεός, χωρίς προφάσεις καί χωρίς ἀρνήσεις. Ἔτσι ἀξιώθηκε ἀπό ἕνα ταπεινός καί ἀγράμματος χωρικός πού ἦταν νά ἐκλεγεῖ ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος καί ὅχι μόνο νά κατατροπώσει τόν Ἄρειο στήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, ἀποδεικνύ-ο-ντας μέ ἕνα κεραμίδι ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ καί ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλά καί νά ἀναδειχθεῖ σέ μέγα καί θαυματουργό ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας πού ἐπιτελεῖ μέχρι σήμερα χιλιάδες θαύματα καί λείψανό του διατηρεῖται ἀδιάφθορο.

Τιμώντας, λοιπόν, καί ἐμεῖς ἀπό σήμερα τόν ἅγιο Σπυρίδωνα, ἅς προσπαθήσουμε νά ἀκολουθήσου-με τό παράδειγμα τῆς ζωῆς του, ὥστε μέ τόν ἀγώνα μας νά ἀνταπο-κρινόμεθα στίς προσκλήσεις τοῦ Θεοῦ καί μέ τίς πρεσβεῖες του νά ἀξιωθοῦμε νά ἀπολαύσουμε καί ἐμεῖς τή χαρά τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἡ χαρά αὐτή δέν εἶναι μόνο γιά ὀρισμένους, εἶναι γιά ὅλους μας. Ἡ εὐθύνη εἶναι δική μας γιά νά ἀνταποκριθοῦμε στήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ καί νά τήν ἀπολαύσουμε.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)